

THEA ZOETEMAN-
MEULSTEE



Roman


*Moedig
verder*

Thea Zoeteman-Meulstee

Moedig verder

CITER  REEKS

1

Simone haakt de rieten mand vol kleurige geraniums aan de daarvoor bestemde beugel naast de voordeur. Ze kijkt er keurend naar terwijl ze een paar stappen achteruit loopt. Een glimlach van voldoening komt om haar mond en ze knikt tevreden. Het hangt daar prachtig. De kleuren rood en wit lijken extra op te glanzen in de stralende zon. Het groen daartussen maakt het plaatje compleet.

Simone schudt haar blonde haar naar achteren. Het is warm. De zomervakantie is inmiddels aangebroken en het belooft een tropische periode te worden, als ze de weerberichten mag geloven. Tropisch warm met temperaturen van boven de 25 graden. En dat na een extreem nat voorjaar. Wekenlang heeft het aanhoudend geregend. Niet iets om vrolijk van te worden. En nu ineens heeft het weer een omslag gekregen. Het lijkt ook alles of niets hier in Nederland. Of je moet een dikke trui aan, óf een dun shirtje.

Met een paar passen is Simone weer bij de deur die ze voor het gemak maar open had laten staan. Zo kon het gelijk een beetje doorwaaien.

‘Tante Simone...’

Simone draait zich om en ziet een meisje in een warmrood badpakje naar zich toe komen. Haar ogen lichten blij op en er glijdt een trek van vertedering over haar gezicht. Lieke... het zesjarige dochtertje van Marten en Amanda.

‘Tante Simone, mama vraagt of je straks een ijsje komt eten. Ze heeft zelf ijsjes gemaakt. Echt ijs van de koeien.’

Simone bijt op haar lip om een lach te smoren. ‘Je bedoelt van de melk van de koeien?’

Het meisje knikt. De donkere staartjes met de vuurrode strikjes deinen gezellig mee. ‘Ja, dat bedoel ik. Kom je?’

‘Dat laat ik me geen twee keer vragen,’ zegt Simone. ‘Over een kwartiertje ben ik bij jullie, Lieke.’

Het meisje huppelt alweer weg, draait zich halverwege om en roept: ‘Ik zal vragen of mama wat voor je bewaart.’

Simone kijkt haar na. Kleine schat, denkt ze warm.

Peinzend gaat ze naar binnen. Ze woont hier inmiddels alweer vijf jaar en wat haar betreft mogen er nog vele jaren volgen. Ze kijkt het gezellige huisje rond dat ze in de loop van de tijd naar haar eigen smaak heeft ingericht.

Wat verwachten Marten en Amanda van haar? Die vraag houdt haar de laatste tijd steeds vaker bezig. Toen ze vijf jaar geleden in grote problemen was geraakt, mocht ze voor een leuk huurprijsje in dit huis komen wonen. Er zijn geen vaste afspraken gemaakt voor hoelang. De vraag dringt zich steeds vaker aan haar op of Marten en Amanda dit huisje niet aan vakantiegangers willen gaan verhuren. Misschien willen zij er niet over beginnen om het haar niet moeilijk te maken.

Ze wil hier niet eens weg.

Simone gaat voor het raam staan en kijkt naar buiten waar de koeien dromerig en grazend in het weiland lopen. Zwartbont, glanzend vee dat iedere dag opnieuw een decor vormt in de omlijsting van het raam. Een levend schilderij waar ze van kan blijven genieten.

In die vijf jaar dat ze hier heeft gewoond, is ze gaandeweg steeds verder uit het diepe dal omhoog geklauterd. Daarbij is ze ook geholpen door professionele hulpverlening die ze nog dagelijks dankbaar is.

Maar dat is het niet alleen. Ook de rust, de vrijheid en de natuur die ze hier mocht ervaren, heeft haar heel veel goedgegaan.

Dit is een plek om tot rust te komen, haar angstige en opgejaagde gedachten tot kalmeren te brengen. En daarbij niet te vergeten de gezelligheid die ze in het gezin bij Marten en Amanda door de jaren heen ondervonden had.

Er is zoveel gebeurd...

Een deel van haar leven heeft ze afgesloten. Ze wil daar niet meer aan terugdenken. Bij de psychiater heeft ze het opengegooid en alle pijn en verdriet toegelaten. Wat was dat vreselijk. Alsof ze alles opnieuw beleefde. Toch heeft het als een medicijn geholpen. Al zal het litteken er altijd blijven zitten, de wond is dicht. Nu wil, nu moet ze het voor zichzelf afsluiten. Anders kan ze niet meer haar gewone leven oppakken en zal ze voor altijd onder een drukkend gewicht

door blijven gaan. Ze zal ervoor moeten vechten om die rust vast te houden die ze eindelijk gevonden heeft.

De zon schijnt plagend met zijn stralen in haar gezicht. Simone laat het rolgordijn een stukje zakken en komt dan tot het besef dat Lieke op haar zit te wachten. Kijk, daar komt ze warempel alweer aan. Vanuit de verte wenkt ze al ongeduldig.

‘Ja meisje, je hebt gelijk. Ik sta mijn tijd te verdromen.’

Simone steekt haar hand op en schuift haar voeten in haar teen-slippers. Een vochtige haarlok veegt ze achter haar oor en ze voelt alweer nieuwe zweetdruppeltjes in haar nek prikken.

Ze krijgt steeds meer zin in het beloofde ijsje en loopt snel naar de deur waar Lieke inmiddels staat te wachten.

‘Waar blijf je nou?’ Haar hoofdje is schuin naar haar opgeheven, de twee staartjes hangen parmantig en guitig langs haar gezicht. Haar blauwe ogen kijken Simone afwachtend aan.

Een handje grijpt de hare. ‘Nu meekomen...’

Simone glimlacht en laat zich door het kleine meisje meetrekken. Ze is dol op het kind. Evenals op haar oudere broer Thijs en het jongere broertje Joost.

Achter het huis heeft Amanda een gezellig zitje gemaakt. Om de tafel met de rood en wit gestreepte parasol staan vier tuinstoelen met dezelfde gestreepte kussens. Opzij van het terras staat een lichtblauw opblaasbaar badje waar Joost in zit te spelen. Als hij haar ziet, beginnen zijn ogen ondeugend te glimmen. Hij pakt zijn waterpistool en vult dat met water.

‘Tante Simone, ik spuit je helemaal nat!’

Hij gaat staan. Zijn blonde, natte haar staat alle kanten op en zijn gezichtje is een en al lach.

Simone maakt een schrikbeweging en houdt haar handen omhoog. ‘Neeeee,’ speelt ze mee, ‘niet doen. Ik heb niets gedaan...’

Joost schatert het nu uit en het prikkelt hem juist nog meer om door te gaan. Hij knijpt zijn ene oog dicht, gaat iets schuin staan en... psssss... Simone krijgt de volle laag.

Hij bukt zich om het pistool opnieuw te vullen. Juist op dat moment komt Amanda naar buiten met een dienblad vol met het beloofde ijs.

‘Joost, wat heb je nou gedaan? Nou is tante Simone helemaal nat.’
‘Juist leuk,’ zegt hij uitdagend.

‘Nee, niet leuk.’ Met haar voet stoot ze de hordeur achter zich dicht. ‘Nu moet tante Simone weer helemaal opdrogen. Nee, nu stoppen, Joost. Anders krijg je geen ijs.’

Dat vindt de kleine man wel wat te gortig. Hij is dol op ijs en laat daar graag zijn waterpistool voor liggen.

‘Mag ik het hier. In bad?’

‘Eerst gaan zitten dan,’ zegt Amanda. ‘En kom jij hier zitten, Siem. Hier zit je lekker in de zon. Des te sneller ben je weer opgedroogd.’

Simone giechelt. ‘Maak er geen drama van. Dat water is een heerlijke verkoeling met die warmte. Ik krijg zelfs zin om bij Joost in het bad te gaan zitten.’

‘Wat let je?’ plaagt Amanda. ‘Niemand die je hier ziet.’

Simone schuift de stoel wat dichter bij het bad, gaat zitten en steekt haar blote voeten in het water. ‘Dit is ook lekker. Amanda, je moet een kei zijn om mij hier het eerste uur vandaan te krijgen.’

‘Je mag net zo lang blijven zitten als je wilt,’ zegt Amanda gastvrij. ‘Marten is de hele dag de boer op, dus ik heb het rijk alleen. Ik denk er zelfs over om jouw voorbeeld te volgen.’

Amanda schuift haar stoel naast die van Simone en steekt haar voeten in het water. Dit tot grote pret van Joost, die zijn pistool inmiddels heeft verruild voor een gieter en de knieën van zijn moeder en tante Simone van een straal water voorziet.

Lieke, die naar binnen gegaan is om nog meer spullen voor in het bad te halen, springt er met een glunderend snoetje bij.

‘Nu stoppen, Joost,’ waarschuwt Amanda. ‘Ga zitten. En jij ook, Lieke. Wat heb je allemaal gehaald? Ligt er niet genoeg in het water?’

Ze pakt het dienblad met ijs, dat ze zolang in het gras naast zich heeft gezet, weer op.

De gieter komt met een zwaai in het gras. Die is voor dit moment niet belangrijk meer. Ijs is een toverwoord. Daar laat Joost alles voor staan. Dat hij ermee knoeit, mag de pret niet drukken. Hij zit toch in het water.

‘Waar is Thijs?’ vraagt Simone.

‘Thijs is vandaag met Marten mee de boer op,’ vertelt Amanda en vertederd vult ze aan: ‘Hij vindt het heerlijk om met zijn vader mee te gaan. Alle aandacht is dan uiteraard voor hem alleen en hij is dol op dieren. Een klein boertje in de dop.’

Simone glimlacht. Ze ziet de jongen in gedachten voor zich. Hij is inmiddels alweer acht jaar. Het ziet er inderdaad naar uit dat hij zijn vader zal opvolgen op de boerderij. Het heeft zijn hart, zo jong als hij is. Ze kijkt naar Lieke en Joost die intussen allebei van hun ijsje genieten. Ze zijn veel kleiner, maar toch is ze benieuwd wat er uit die twee kinderen zal groeien. Ook liefde voor de dieren, net als hun oudere broer? Of kiezen ze iets heel anders?

Ze heeft de kinderen zien opgroeien in de vijf jaar die ze hier inmiddels woont. Ze heeft een band gekregen met alle drie. Ze is nog altijd dankbaar dat ze hier een plaatsje mocht krijgen na een heel moeilijke tijd. Ze denkt terug aan de eerste twee maanden dat haar moeder bij haar was ingetrokken. Ook haar moeder had het toen heel zwaar. Het was een periode waarin ze allebei hun best deden om de brokstukken vanuit een moeilijke periode te lijmen en om elkaar nader te komen. Maar het leek alsof ze allebei op een eiland zaten en niet dichterbij konden komen. Er was te veel gebeurd. Haar moeder was medeschuldig aan de schade die zij, Simone, heeft opgelopen.

Ze huivert, ondanks de warmte. Waarom laat ze zich nu opnieuw meetrekken in deze sombere gedachten? Wat heeft ze vandaag dat ze alles weer zo laat herbeleven? Ze moet juist het positieve eruit halen. En dat is er gelukkig ook. In liefde is ze hier opgevangen. Marten en Amanda hebben haar door dik en dun gesteund. Daarbij haar met rust gelaten wanneer ze alleen wilde zijn. En als ze hen nodig had, waren ze er.

‘Hoe vind je het ijs?’ onderbreekt Amanda haar gedachten.

‘Het is heerlijk,’ knikt Simone. ‘Hoe kom je er ineens bij om het zelf te maken? En hoe doe je het eigenlijk? Je hebt me nieuwsgierig gemaakt.’

Amanda lacht. ‘Marten is vorige week naar een landbouwbeurs geweest. Daar demonstreerden ze ijsmachines. Marten was meteen

enthousiast en meende dat het wel iets voor mij zou zijn, aangezien ik ook zelf yoghurt en boter maak. Dus nam hij dat als cadeau voor mij mee.'

'Origineel!' vindt Simone. 'Het is je nog gelukt ook.'

'Dat is niet zo moeilijk, hoor,' meent Amanda. 'Het is volle melk van de koeien. De romige smaak hoef ik er niet aan toe te voegen. Puur natuur.'

Simone giechelt. 'Lieke zei het ook al: ijs van de koe.'

Als ze even later samen de spullen afwassen en opruimen in de keuken, vraagt Amanda: 'Heb jij nog vakantieplannen?'

'Ik ga van woensdag tot maandag naar Ruben en Bianca,' vertelt Simone. 'Ze gaan vrijdag twee weken naar een camping in Drenthe. Verder heb ik in het najaar nog twee weken vrij genomen. Voor die vakantie heb ik nog niets gepland. En jullie?'

'Wij gaan in een van de laatste weken van de schoolvakantie naar Zeeland. Marten kan niet langer dan een week wegblijven omdat het moeilijk is om een melker te krijgen. Dat is zo lastig, want iedereen gaat met vakantie. Verder zullen we af en toe wel een dagje weggaan. Naar de dierentuin of een zwembad. Zes weken in en om het huis is voor de kinderen veel te lang.'

'Een dagje weg is toch ook leuk?' vindt Simone. 'En zo te zien vermaken ze zich hier prima.'

Amanda glimlacht. 'Ja, dat is gelukkig niet zo'n groot probleem met alle ruimte om hen heen. En vriendjes en vriendinnetjes zijn hier ook altijd welkom. Ach, we zullen wel zien wat de vakantie verder in petto heeft. Het mooie weer hebben we alvast.'

Amanda schuift de ijsmachine in het kastje en terwijl Simone de theedoek weer weghangt, aarzelt ze even. Dan besluit ze er toch meteen over te beginnen.

'Zeg Amanda...'

'Ja?'

'We hebben nooit iets afgesproken voor hoelang ik het huis van jullie mag huren. De laatste tijd moet ik er steeds aan denken dat jullie misschien wel heel andere plannen ermee kunnen hebben. Ik wil jullie natuurlijk niet in de weg staan...'

Amanda kijkt haar verbaasd aan. 'Meid, waar heb je het over? Je

woont hier toch naar je zin? Of wil je verhuizen?’

‘Nee. Ik woon hier heerlijk en als het aan mij ligt, zou ik hier nog wel een lange tijd willen blijven zitten. Maar voor het geval jullie het willen verhuren aan vakantiegangers of er andere plannen mee hebben, wil ik jullie het niet moeilijk maken.’

‘Hoe kom je daar nou bij? Waarom zouden wij het willen verhuren aan anderen? Nee hoor, zolang jij er naar je zin woont, blijf je er lekker zitten. Wij hebben toch geen aanleiding gegeven dat je dit ging bedenken?’

‘Nee, het kwam zelf in me op.’ Simone voelt de opluchting door zich heen gaan. Ze wil hier niet weg en ze is heel blij dat dit nu van de baan is. Want ze heeft er zich toch zorgen over gemaakt.

Amanda schuift spontaan haar arm door de hare. ‘Haal geen rare gedachten in je hoofd, Siem. Ik zou het zelfs heel jammer vinden als je wegging. Door de jaren heen ben je een vriendin van Marten en mij geworden. We zouden je missen. Tenzij je natuurlijk bijzondere plannen zou hebben. Trouwen, bijvoorbeeld...’

‘Trouwen?!’ Simone kijkt Amanda met grote ogen aan en schudt dan heftig haar hoofd. ‘Hoe kom je daarbij? Praat me daar niet van! Ik trouw nooit. Ik moet er niet aan denken.’

Simone hoort zelf hoe fel haar stem uitschiet. Ze begrijpt de verbazing die ze op het gezicht van Amanda ziet. Ze reageert waarschijnlijk in Amanda’s beleving heel overdreven. Ze kan het niet helpen. Voor haar geen man. Nooit.

Het blijft heel stil in de keuken. Ze kijken als bij afspraak naar buiten waar de twee kinderen nog heerlijk in het water zitten. Na enkele minuten zegt Amanda zacht: ‘Ik hoopte dat je door de psychologische hulp je traumatische ervaringen verwerkt zou hebben. Ik zou het je zo van harte gunnen, Simone. Een man die van je houdt en lieve kinderen.’

Simone trekt haar arm los en zet een stap richting de open deur. ‘Praat daar niet meer over, Amanda,’ zegt ze hoog. ‘Je bedoelt het goed, maar het is niet voor mij weggelegd. En ja, ik heb goede, professionele hulp gekregen. Maar dat wil niet zeggen dat ik opensta voor een relatie. Dat komt veel te dichtbij. De wond is dicht, maar het litteken blijft...’

Amanda doet opnieuw een stap in haar richting. Ze kan haar vriendin niet zo laten gaan.

‘Liefde tussen man en vrouw is heel mooi, Simone. Dat is een geschenk van God. Een overgebleven bloem uit het paradijs. Jij hebt de rauwe, lelijke kant hiervan leren kennen. Ik blijf hopen en ook voor je bidden dat je op een dag de andere kant leert kennen. De kant die God heeft bedoeld...’

Simone slikt en knippert heftig met haar ogen. Ze wil niet sentimenteel worden.

‘Net zo goed als dat ik de mooie kant hiervan nooit heb ervaren, weet jij niets van de lelijke kant. Ik snap je goede bedoelingen en ik weet dat jij het me gunt. Maar laat me mijn eigen keuzes hierin maken, Amanda. Gun me dat ook.’

Dan stapt Simone over de drempel en ze gaat op luchtige toon verder: ‘Het ijs was heerlijk, Amanda. Als je nog eens te veel hebt, roep me maar! Ik ga weer. Bedankt. Dag!’

Amanda kijkt haar fronsend na en schudt haar hoofd. Dat Simone er ineens vandoor gaat is niet meer dan een vlucht.

2

‘Hebben we nu echt alles, Ruben? O wacht, de thermoskan nog.’ Bianca vliegt alweer naar binnen terwijl Ruben de inhoud van de kofferbak controleert.

‘Als we nu nog iets vergeten zijn, kopen we het daar wel,’ bromt Ruben, als hij een plekje zoekt voor de thermoskan. ‘Je denkt dat daar geen winkels zijn.’

Bianca wuift zichzelf koelte toe. Ze gaat graag naar de camping, maar voordat ze weg zijn kost het altijd veel zweetdruppeltjes. Haar grootste struikelblok is dat ze makkelijk iets vergeet. En dat levert de nodige stress op bij het weggaan.

Ruben klapt het kofferbakdeksel dicht. ‘Kom op. We gaan. Heb je alles op slot gedraaid? Heeft de buurvrouw de reservesleutel?’

Bianca knikt en schuift op de passagiersstoel. ‘Laten we gaan. Ik ben in staat om de inhoud van de kofferbak nog een keer te controleren...’

Ruben stapt ook in en draait het sleuteltje om in het contact. ‘Dat kun je vergeten. We gaan nu weg. Kijk, Anne staat voor het raam te zwaaien.’

Bianca steekt haar hand op en lacht naar de buurvrouw die tijdens hun vakantie de planten zal begieten, zowel binnen als buiten.

Met een kalm gangetje rijden ze de straat uit. Het is nog vroeg op de dag, maar de zon is nu al warm.

‘Dat kan wat worden,’ zegt Bianca. ‘Ik ben blij dat we airco in de auto hebben.’

‘Je kunt beter in de auto zitten dan buiten in de tuin,’ grinnikt Ruben. ‘Voorlopig zijn we onderweg, dus hebben we weinig last van de warmte.’

Bianca knikt en schuift wat makkelijker weg in de stoel. Ze geniet nu al. Heerlijk, twee weken op de camping. In hun geliefde Drenthe. Ze zijn er in hun tweejarig huwelijk al enkele keren geweest en ze was meteen verkocht.

Ruben had al vaker gekampeerd en vond dat zij dat ook eens moest ervaren. Het was heerlijk! Lekker buiten en verder heel mak-

kelijk zijn. Het enige wat roet in het eten kon gooien, was het weer. Met regen is er niet veel aan in een tent. Nu zijn de weersverwachtingen gelukkig goed. Voorlopig geven ze hoge temperaturen op, en dat blijft tot volgende week aanhouden.

Het is druk onderweg. Veel mensen zoeken vandaag hun vakantiebestemming op of komen misschien alweer naar huis. Regelmatig belanden ze in de file, en ze doen er op die manier langer over dan gewoonlijk.

Bianca is blij als ze in de loop van de middag het terrein van de camping op rijden. Het is een lange rit geweest en het voelt als een opluchting dat ze nu snel de benen kan strekken.

Even later zetten ze samen de tent op. Dan worden de spullen uitgeladen en de tent ingericht. Daarna een bezoek aan de kampwinkel om in de eerste levensbehoeften te voorzien.

‘Volgende keer gaan we naar een supermarkt in het dorp, hoor,’ puft Bianca als ze met een volle tas weer naar buiten komen. ‘Ze schroeven de prijzen in een kampwinkel wel heel erg op.’

‘Dat weet je toch,’ reageert Ruben laconiek. ‘De rest van de vakantie mag je boodschappen halen in het dorp zoveel als je wilt. Vandaag nemen we ons gemak.’

‘We hadden eerst thuis de boodschappen moeten halen,’ zegt Bianca nog.

Ruben grinnikt. ‘Dat had niet meer in de auto gepast.’

In zijn rechterhand houdt hij de tas met boodschappen vast, zijn linkerarm slaat hij om Bianca’s schouders. Als vanzelf schuift Bianca haar arm om zijn rug. Zo komen ze weer terug bij de tent.

Even later zitten ze in twee gemakkelijke stoelen onder de luifel, twee bekers en een fles frisdrank binnen handbereik.

Bianca kijkt om zich heen. Ze zit onmiddellijk in de vakantiesfeer. Overall ziet ze blije, opgewekte mensen. Sommigen herkent ze van de vorige keren dat ze hier zaten. Anderen zijn nieuw voor haar. Het is altijd weer leuk om mensen te leren kennen. Op een camping doet zich deze mogelijkheid makkelijk voor.

Nu even twee weken geen besognes aan haar hoofd. Geen werk, geen telefoon, geen onverwachts bezoek. Even helemaal niets. Ze heeft zin in haar vakantie. En ze zal ervan genieten.

Die avond maken ze een lange wandeling in de omgeving. De warmte hangt nog zwaar tussen de bomen. Als ze langs een meer komen, kijkt Bianca verlangend naar het water. ‘Morgenvroeg neem ik een duik,’ zegt ze.

Ruben lacht en geeft een speels kneepje in haar hand. ‘Dat moet ik eerst nog zien, langslaapster.’

‘Ik zal je versted doen staan,’ zegt Bianca met de nodige bravoure. ‘Let op, ik ben er eerder uit dan jij. Het zou jammer zijn om alle dagen te verslapen. Het is hier zo mooi!’

Ze kijkt over de kabbelende golfjes waar de avondzon zijn laatste stralen laat oplichten. Er zijn nog genoeg mensen die hier verkoeling zoeken. Als bij afspraak blijven ze staan en kijken naar het meer dat omringd is door bomen. Het strand is nog drukbevolkt door spelende kinderen en luierende volwassenen.

Bianca loopt over het zand en schopt haar slippers uit. Met haar blote voeten voelt ze de temperatuur van het water. Een kind rent langs haar heen. Ze voelt de koele spetters op haar warme huid. Ruben komt naast haar staan. Bianca gaat blootsvoets door het water, Ruben over het warme zand.

‘Pardon? Mag ik jullie iets vragen?’

Een jonge man staat plotseling voor hen. Onrustig kijkt hij om zich heen.

‘Mijn nichtje... we zijn ons nichtje aan het zoeken... Hebben jullie een blond meisje gezien? Ze heeft een roze badpakje aan.’

Bianca schudt haar hoofd. ‘Nee. We komen hier net aan. Hoe oud is ze?’

‘Vier jaar! En ze kan nog niet zwemmen!’

Even krijgt Bianca de neiging om te zeggen: ‘Kunnen jullie zo’n kleuter niet beter in de gaten houden?’ Ze slikt haastig de woorden weer in. Wat heeft deze man aan zo’n opmerking? Bovendien weet ze niets van de omstandigheden af.

‘Wij zoeken mee,’ zegt Ruben spontaan. ‘We zouden toch een stukje gaan wandelen.’

‘Graag. Dank je wel,’ reageert de man. ‘Mijn zus en mijn zwager zijn ook al ieder een kant op gegaan en er zijn inmiddels meer mensen aan het zoeken.’

‘Ze kan toch het water niet in gegaan zijn?’

De man kijkt wanhopig. ‘Dat hopen we niet. Maar alles is mogelijk.’

Bianca voelt een rilling over haar rug trekken. Speurend laat ze haar blikken over het wateroppervlak gaan. Er zijn veel mensen. Als er onraad is, dan moet dat al gauw door iemand ontdekt worden.

‘Ik ga snel verder,’ zegt de man gehaast. ‘We mogen geen minuut verliezen.’

‘Succes!’ wensen Ruben en Bianca hem saamhorig toe. ‘Wij kijken ook rond.’

‘Nogmaals dank!’ Dan is de man verdwenen.

‘We moeten door het bos lopen, zo rond het meer,’ meent Bianca. ‘Hier zijn genoeg mensen die het meisje kunnen vinden.’

Ruben is het met haar eens. Hij pakt haar hand en Bianca laat zich door hem meetrekken, het warme zand over. Eenmaal bij het bospad trekt ze haar slippers weer aan.

‘Hoe kun je zo’n kind toch uit het oog verliezen?’ vraagt ze zich hardop af. ‘Je moet er niet aan denken dat ze in het water is geraakt. Ik zou me geen raad weten als het mijn kind was.’

‘Dat zullen die ouders waarschijnlijk ook niet,’ stelt Ruben nuchter vast. ‘Die mensen zijn natuurlijk in alle staten. Laten we dit pad nemen, Bianca.’

Bianca knikt en kijkt om zich heen. Van de mooie natuur ziet ze op dit moment weinig. Haar ogen zijn gespitst op een klein meisje in het roze. Misschien is ze wel door iemand meegenomen. Ontvoerd... Je hoort tegenwoordig zulke nare dingen.

Ze schudt haar hoofd. Nu niet meteen aan zoiets denken. Waarschijnlijk is het kind in haar spel opgegaan en te ver bij haar ouders afgedwaald.

Ze lopen door de bosrand het hele meer rond. Alles bij elkaar zijn ze ruim een halfuur onderweg. Als ze weer terug zijn op de plek waar ze aangesproken werden door de ongeruste oom van het meisje, is de paniek compleet. Het kind is nog niet gevonden!

Inmiddels is de politie al ingeschakeld. Bianca kijkt met medelijden naar de moeder, die daar ten einde raad, al huilend heen en weer loopt. Waar moet je zoeken als je overal al gekeken hebt? Op het

water is de zoektocht ook nog in volle gang. Het is naar om te zien dat er zelfs gedregd wordt. Er is niemand die nog voor zijn plezier het water in gaat, dan alleen om te zoeken.

De jonge man komt naar hen toe. 'Niets gevonden zeker?'

Bianca en Ruben schudden hun hoofd. Ze hadden hem en de ouders van het meisje zo graag iets anders verteld.

'We gaan nog een rondje lopen,' stelt Ruben voor. 'En dan iets verder het bos in. Hier kunnen we toch niets doen, en ik wil niet eerder terug naar de camping voordat er meer duidelijkheid is.'

Bianca is het met hem eens.

Samen lopen ze nogmaals naar het bospad waar ze een halfuur geleden gestart zijn. Nu nemen ze een pad dat dwars door het bos gaat. Bianca gelooft er niet in dat ze het meisje nog zullen vinden. Zo'n kind kan toch niet zo ver afgedwaald zijn dat ze een eind in het bos is geraakt?

Toch volgt ze Ruben. Ze moeten iets doen. Dit is beter dan op het strand te wachten op de verdere ontwikkelingen.

Het kreupelhout knerpt onder hun voeten en een lichte bries gaat door de takken van de bomen. Hier en daar horen ze vogels. Buiten die geluiden horen ze niets. Ze houden hun oren gespist. Je weet het nooit.

Ze nemen een pad naar links. Nu maar hopen dat ze zelf niet gaan dwalen. Gelukkig heeft Ruben een goed richtingsgevoel.

Als ze een kwartier hebben gelopen zonder resultaat, vraagt Bianca zich af of dit nog langer zin heeft. Het is zoeken naar een speld in een hooiberg.

'Ruben... wat denk je? Zullen we teruggaan?'

'Hoezo? Zie je het niet meer zitten?'

'Ik vraag me af of dit wel zin heeft. Als het meisje hier ergens had gezeten, hadden we haar inmiddels allang moeten zien.'

'Misschien heb je gelijk,' knikt Ruben. 'Toch wil ik dit rondje afmaken. Anders hou ik er een vervelend gevoel aan over dat we er niet alles aan hebben gedaan wat we konden doen.'

Hij kijkt haar vragend aan en zij knikt. Hij heeft gelijk.

Het pad waar ze op lopen wordt steeds smaller. Ze moeten nu achter elkaar gaan lopen.

Bianca kijkt naar Rubens brede, onverzettelijke rug. Een man op wie ze kan bouwen.

Ineens stopt Ruben en pardoes botst Bianca tegen hem aan. Haastig zoekt ze houvast aan zijn shirt. ‘Wat is er? Wat doe je?’

‘Stil!’

Bianca houdt haar adem in en kijkt gealarmeerd naar Ruben. Dan hoort ze het ook. In de verte huilt een kind.

Ruben wijst. ‘Die kant op,’ zegt hij kort.

Hij gaat het pad af en loopt dwars door de varens heen. Bianca volgt hem. Ze voelt haar hart bonzen. Zou het gehuil van het meisje zijn? Het moet haast wel.

Ruben gaat kriskras door het bos. Af en toe staat hij stil en luistert. Soms lijkt het geluid weg te zijn. Bianca voelt zich gespannen. Als ze niets horen, weten ze ook niet welke kant ze op moeten. Wat jammer dat ze de naam van het meisje niet weten. Dan hadden ze haar kunnen roepen.

Ruben gaat weer verder. Bianca heeft geen idee waar ze zitten en hoe ze weer bij het meer terug moeten komen. Maar dat is van later zorg. Als ze eerst het meisje maar vinden.

Opeens duwt Ruben een bos takken opzij en dan kijken ze in twee verschrikte kinderogen, die rood zijn van het huilen. Het gezichtje zit vol rode vlekken en twee dikke tranen liggen nog op de wangetjes.

‘Ach meisje...’ zegt Bianca begaan. ‘Hoe kom je hier toch helemaal terecht? We gaan je snel naar papa en mama brengen.’

Het meisje barst opnieuw in snikken uit en ze trilt over haar hele lichaampje.

‘Papa... mama...’

Het snijdt door Bianca heen. Ze slaat haar armen om het meisje heen en tilt haar op.

‘Stil maar,’ zegt ze troostend. ‘Stil maar...’

‘Kun je zelf lopen?’ vraagt Ruben. ‘Of zal ik je dragen?’

‘Nee... ja... Mama toe...’

‘We brengen je naar papa en mama. Kom.’ Ruben pakt haar over van Bianca en met een zwaai zet hij haar op zijn schouders.

Bianca slaakt een zucht van opluchting. Wat heerlijk dat het meisje gevonden is.

‘Hoe heet je?’ vraagt ze.

‘Rosanne.’

‘Wat een mooie naam,’ zegt Bianca.

Ze schuift achter Ruben aan. Het is geen doen om hier naast elkaar te lopen. Ruben loopt doelbewust de richting weer op waar ze vandaan kwamen. In de varens is het spoor duidelijk te zien waar ze zojuist doorheen gelopen zijn. Dat vergemakkelijkt de route.

Bianca zou van alles willen weten. Onder andere hoe het meisje hier terechtgekomen is. Maar ze begrijpt dat de vragen moeten wachten tot later. Op dit moment is de hereniging tussen het kind en de ouders het belangrijkste.

Ze kijkt naar de blonde haren van het kind die meedansen met iedere pas die Ruben zet.

Het snikken is ondertussen opgehouden, ook al bibbert het kind nog na. Wat moet ze in angst gezeten hebben, zo alleen in dat grote bos!

Bianca is blij als ze weer op een wandelpad komen en zelfs een bordje van een wandelroute zien. Naast elkaar lopen ze terug. In de verte ziet ze tussen de bomen het water schemeren. Ze herademt. Ze was even bang dat ze zelf ook zouden verdwalen in het bos. Gelukkig kan ze hierin op haar man vertrouwen! Zijn richtingsgevoel laat hem nooit in de steek!

Onbewust gaan ze sneller lopen. Wat heerlijk dat ze de ouders en de oom van Rosanne blij kunnen maken.

Als ze bij de bosrand komen, fluit Ruben op zijn vingers. Het was niet nodig geweest, want ze zijn al ontdekt.

‘Rosanne...’ In een snelle run komen de ouders en de oom aangerend. ‘Rosanne!’

Huilend strekt de moeder haar armen uit en Ruben laat het meisje van zijn schouder af glijden. De moeder klemt het kind in haar armen en de vader slaat zijn armen om de twee heen. De oom staat op enkele meters afstand toe te kijken. Bianca ziet een trillend trekje bij zijn mond dat de opgeheven spanning verraadt.

Mensen stromen toe. De opluchting is groot dat het meisje gevonden is. Ruben wordt door verschillende mensen op zijn schouder geslagen en Bianca moet de een na de ander te woord staan.

‘Waar hebben jullie haar gevonden?’

‘Hoe hebben jullie haar aangetroffen?’

‘Is er niets ergs met haar gebeurd?’

De politie, die inmiddels is gearriveerd, bemoeit zich ermee en stuurt de mensen weg. Het is te druk en te onrustig voor het kind. En voor de ouders en de oom niet minder heftig.

Op een rustig plekje van het strand vertellen Bianca en Ruben hoe en waar ze het meisje hebben aangetroffen. De vader stelt de ene vraag na de andere. De moeder houdt zich voor dit moment het meest met haar dochter bezig. Ze knuffelt haar en houdt haar dicht tegen zich aan.

Een halfuur later is de rust weergekeerd. Ruben en Bianca besluiten weer terug te gaan naar de camping. Het blijkt dat Rosanne met haar ouders en haar oom met zijn vriend op dezelfde camping vakantie houden als zij.

‘Dat is mooi,’ zegt de vader van Rosanne, die zich inmiddels voorgesteld heeft als Fons. ‘Dan zullen we jullie wel terugzien. Onze dank is niet in woorden uit te drukken. We maken het nog goed met jullie.’

‘Onzin!’ vindt Ruben. ‘Dat we jullie dochter hebben gevonden, is al een beloning op zichzelf. We zijn blij dat het uiteindelijk allemaal goed afgelopen is. En kom maar een keer koffie bij ons drinken. Het is onze eerste vakantiedag van de twee weken.’

Fons lacht. ‘Dat doen we zeker. Of beter: komen jullie bij ons. Dan zorgen wij voor taart bij de koffie. Dit moet gevierd worden.’

Anke, de vrouw van Fons, zet voor het eerst haar dochter weer neer. Dan geeft ze spontaan Bianca op iedere wang een zoen, en daarna Ruben. ‘Ik ben jullie zo dankbaar,’ zegt ze schor.

Wat later zitten Ruben en Bianca bij te komen op de stoelen onder de luifel.

‘Wat een avond. En dat op de eerste vakantiedag!’ zegt Ruben.

‘Ja, het eerste avontuur hebben we achter de rug. Het is niet te hopen dat onze hele vakantie zich met zulke onaangename verrassingen zal vullen.’

In gedachten ziet Bianca opnieuw het meisje op de schouders van

Ruben zitten. Hoe zou dat zijn, Ruben als vader? Ze kijkt naar zijn gezicht. Hij staart in de verte en lijkt ver weg met zijn gedachten. Ze heeft hem op een wonderlijke manier ontmoet. Ze was vriendin met zijn zusje Simone. En ze wist niet dat Simone een broer had. Dat had die voor haar verzwegen. Er was heel veel gebeurd in Simonese jeugd. En alles wat met haar jeugd te maken had, moest vergeten worden. Dus ook haar broer. Totdat Ruben zelf op zoek ging naar zijn zusje. Toen kwam de waarheid aan het licht die Ruben tot in het diepst van zijn ziel schokte. Hij voelde zich medeplichtig aan het trauma dat Simone in haar jonge jaren had opgelopen. Een schuldgevoel dat nergens op gestoeld was. Gelukkig zijn ze uit deze zware, traumatische gebeurtenissen gekomen. Maar dat heeft heel veel spanningen, tranen en gesprekken gekost.

Ruben ging in die tijd steeds meer voor Bianca betekenen. En uiteindelijk is het tot een huwelijk tussen hen gekomen.

Ze ziet zichzelf weer staan als bruid, naast Ruben. Wat een stralende, zonnige dag was het. Een dag aan het eind van de maand juni. Nu twee jaar geleden.

‘Wat lach je opeens?’

Bianca schrikt op uit haar gedachten. Ze kijkt in de vragende ogen van Ruben. Er twinkelen lichtjes in.

‘Ik dacht aan onze trouwdag,’ zegt ze. ‘Ik zag mezelf weer als bruid naast jou staan. Het verbaast me dat het alweer twee jaar geleden is.’

Ze legt haar hoofd tegen zijn schouder en zijn arm kruipt onmiddellijk om haar heen.

‘En hoe heb je die twee jaren ervaren?’

‘Een prachtige tijd,’ antwoordt Bianca. ‘Ik kan me nauwelijks nog voorstellen dat ik ooit zonder jou ben geweest. Dat ik niet eens van je bestaan af wist.’

Ruben buigt zich naar haar over en kust haar innig. ‘Het vergaat mij net zo, Bianca. Naast alle verdrietige dingen die ik in mijn jeugd heb meegemaakt, kon ik niet vermoeden dat het leven ook heel mooie kanten kon hebben. Jij bent het beste wat me is overkomen.’

Bianca voelt zich warm worden bij dit onverbloemde compliment. Ze legt haar wang tegen de zijne aan en houdt zich stil. Ze geniet

van dit moment. Zo moest het blijven. Samen gelukkig zijn en nergens zorgen over hebben. Met haar nuchtere verstand weet ze dat het leven niet zorgeloos is. Nu al maakt ze zich zorgen dat er nog steeds geen baby op komst is. Dat is het enige wat nog ontbreekt aan haar geluk.

‘Nu zie ik opeens een rimpel boven je neus.’

‘Je let te veel op me, Ruub...’

Ze aarzelt. Moet ze dit mooie moment nu verknoeien door hem te laten weten wat haar bezighoudt? Ze weet dat ze Ruben niet voor de gek kan houden. Hij heeft het heel snel door als er iets met haar is.

‘Ik denk eraan...’ Even aarzelt ze. Dan gooit ze het eruit. ‘Ik denk aan een baby van ons samen.’

Het blijft stil naast haar. Alleen het lichte ruisen in de bomen is te horen en de stemmen van de burens. Na een lange tijd zegt hij zacht: ‘Hier tob je al een poosje over, hè?’

‘Hoe weet je dat?’

‘Ik ken jou door en door, meisje. Bovendien heb je dit al eens eerder tegen me gezegd. Weet je dat niet meer? Ik denk niet dat we ons direct zorgen moeten maken. Wat is nu twee jaar? We zijn nog jong, Bianca. We hebben alle tijd nog...’

‘Dat weet je niet,’ zegt Bianca. ‘We kunnen niet in de toekomst kijken.’

‘Gelukkig niet,’ is Rubens droge commentaar. ‘Ik zou het niet willen.’

‘Jij bekijkt alles zo nuchter.’

‘En jij maakt je veel te snel zorgen. Laten we het nog een jaar aankijken. Als je dan nog niet zwanger bent, kunnen we altijd nog stappen ondernemen.’

‘Meen je dat?’

‘Natuurlijk. Denk je dat ik geen kleine Bianca zou willen?’

Er breekt een lach door op Bianca’s gezicht. ‘Of een kleine Ruben...’

Ze gaan op in hun fantasie. In gedachten ziet Bianca een klein jongetje lopen dat sprekend op zijn vader lijkt. Een toekomstdroom. O, wat hoopt ze dat die nog eens uit zal komen. Nog een jaar

geduld. Als er dan nog niets op komst is, gaan ze naar de dokter. Maar wie weet, misschien is dat dan niet meer nodig...

Ze kijkt naar Ruben. Hij staart in gedachten voor zich uit. Ruben is een knappe vent. En ze is er trots op dat hij haar man is. Ze is Simone iedere dag nog dankbaar dat ze hem via haar heeft leren kennen.

Aanstaande woensdag komt Simone, tot na het weekend. Bianca kijkt ernaar uit. Ze zien en spreken elkaar altijd veel, zeker wel enkele keren in de week. Maar een aantal dagen hier op de camping is ook fijn. Ze kan tot maandagmorgen blijven. Dan heeft ze een late dienst.

‘Eigenlijk had Simone ook twee weken vakantie op moeten nemen,’ spreekt ze hardop haar gedachten uit. ‘Ze heeft pas in het najaar vakantie en ze weet niet eens wat ze dan zal gaan doen.’

‘Ze wil met een reis mee,’ weet Ruben. ‘Alleen weet ze nog niet hoe of waar.’

‘Alleen of met een vriendin?’

‘Dat weet ik niet. De plannen waren nog heel vaag. Ze vertelde me pasgeleden er terloops iets over.’

Bianca staart nadenkend voor zich uit. ‘Het zou zo fijn voor haar zijn als ze een vriend kreeg. Soms vind ik haar een beetje eenzaam.’

‘Je hoeft je niet eenzaam te voelen als je single bent,’ meent Ruben. ‘Waarschijnlijk is het haar eigen keus. Ik kan me niet voorstellen dat er geen man is die belangstelling voor haar heeft. Ze ziet er leuk uit. Al is het mijn eigen zus, daarom ben ik niet blind voor haar mooie gezichtje.’

‘Ze is knap!’ vindt Bianca. ‘En er draaien inderdaad genoeg mannen om haar heen. Dat heb ik zelf gezien. Ze gaat er niet op in. En dat is zo jammer.’

‘Het is haar eigen leven en haar eigen keus, Bianca.’

‘Zou het te maken hebben met haar verleden? Door alles wat ze heeft meegemaakt?’

Ruben knikt bedachtzaam. ‘Dat denk ik wel. Ze heeft nooit het verleden achter zich kunnen laten. Ze is vanbinnen heel erg beschaafd. Dat kan de beste psychiater niet bij haar wegnemen.’

‘Ik zou het haar zo gunnen, Ruub...’

‘Ik ook.’

In gedachten staren ze voor zich uit.

Ze zitten hier heerlijk privé tussen het vele groen. Hier en daar steekt een kleurig tentdoek boven de struiken uit. Een stukje verder staan caravans. Vogels tsjilpen in de bomen. Hier en daar gemurmel van stemmen. Bladeren ritselen boven haar hoofd...

Bianca voelt zich loom worden. Hier kan ze zich ontspannen. Ondanks de zorgen die ze zich af en toe maakt om haar schoonzusje. Wie weet, misschien maakt zij zich te druk om Simone en voelt die zich juist volkomen tevreden met haar leven.



Opnieuw beginnen, Simone kan het niet

Simone heeft een vreselijke jeugd gehad. Ze is jarenlang misbruikt door haar stiefvader en uiteindelijk leidde dat misbruik tot een zwangerschap, die ze met veel steun uit haar omgeving heeft voldragen. Haar dochter heeft ze na de geboorte afgestaan. Al deze gebeurtenissen hebben haar voor het leven getekend. Eén ding weet ze zeker: voor haar geen man meer. Zij blijft de rest van haar leven alleen. Dan verschijnt Jochem op het toneel. Hij valt als een blok voor Simone, maar zij kan zich niet aan de liefde overgeven.



Thea Zoeteman-Meulstee kreeg in 2015 de Valentijnprijs voor haar roman *De verloren zoon*. *Moedig verder* is het tweede deel in haar trilogie *Een nieuwe morgen*. Eerder verscheen hierin al de roman *Nieuw begin*.



CITER  REEKS

ISBN 978 94 0191 185 6 NUR 344



9 789401 911856

www.citerreeks.nl